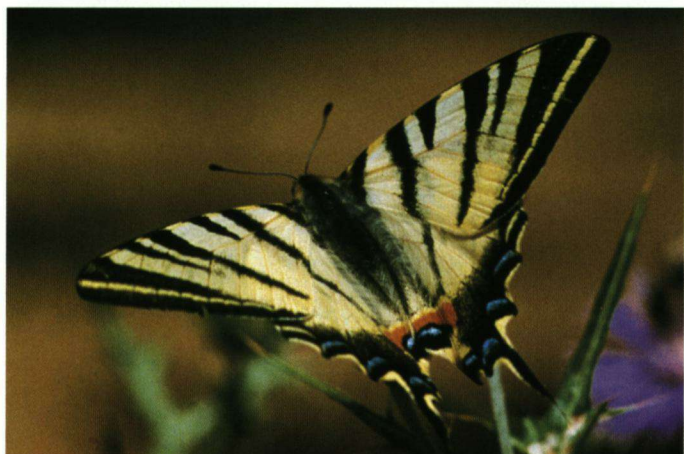

Driemaal mooi...

Zwevend, licht en kleurrijk glijdt een koninginnenpage langs mij heen. Rondjes draaiend, zoekt hij een plekje. Onverwacht daalt de vlinder op de nog net boven het lange gras uitkomende bloemen van het jacobskruiskruid. In het warme licht van de zon toont de page zijn kleuren. Het bijna doorzichtige geel met zwarte lijnen, maar vooral het diepe blauw met rood bij de staart zijn van een ongekeerde schoonheid.

Langzaam en met de adem ingehouden laat ik mij door de knieën zakken, waardoor ik mij op dezelfde hoogte bevind als de op de bloem zittende vlinder. Knetje voor knietje schuif ik naar voren. Omdat mijn blik gericht is op de vlinder, zie ik niet, maar voel ik wel, dat ik met mijn rechterknie op een klein scherp steentje terechtkom. Ik maak een plotselinge beweging, roep 'au', raak uit balans en vrees het ergste wat betreft de foto, die ik had willen nemen van de rustig zonnebadende koninginnenpage. Terwijl ik mijn houding herstel en mijn knie naast het steentje plaats, verwacht ik een verlaten bloem te zien. Maar... de vlinder is er nog!

Snel neem ik wat foto's en bekijk daarna op mijn gemak een van de mooiste vlinders van Europa, die inmiddels zachtjes waaierend de vleugels opent en sluit. Plotseling, als in een flits, is de vlinder verdwenen. Heb ik teveel met mijn ogen geknipperd. Of misschien toch een slechte adem?! Omhoog turend ontdek ik tussen de drentoppen de echte oorzaak: nog een fladderend juweeltje. Ik herken de tekening en de vorm van de vleugels, die zo kenmerkend is voor de koningspage. Koninginnenpage en koningspage, een koninklijke strijd! Inmiddels heeft de koninginnenpage ook zijn plek weer ingenomen vlak voor mij op de bloem. Ik realiseer mij dat ik mij op een vrij hoog punt bevind en dat het hier om een ideale ontmoetings-

Koningspage.

Pim Tiemens

Witbandzandoog.

plaats gaat voor beide seksen, waar beide mannetjes om strijden. Zodra de koninginnenpage zich laat zien vliegt de koningspage onmiddellijk op. Strijdend en buiteland vliegen ze diverse keren hoger en hoger. Tegen de heldere blauwe lucht zijn de vlinders goed te zien en ik geniet van dit wonderlijke schouwspel. Als uit het niets heeft zich plotseling een derde vlinder bij het knokkende tweetal gevoegd. Ook deze vlinder is groot, misschien zelfs groter dan het koninklijke duo. Het felle zonlicht maakt de vlinder, ondanks dat hij donker gekleurd is, bijna doorschijnend, waardoor de kenmerkende witte band op de bovenzvleugels duidelijk zichtbaar is. Een witbandzandoog, een vlinder met de mooiste Latijnse naam, *Brintesia circe*. Een van de grootste zandogen van Europa en een veel voorkomende vlinder in Midden- en Zuid-Frankrijk.

Ik laat me langzaam op mijn billen zakken en ga op mijn gemak deze prachtige gebeurtenis observeren. Ik begrijp nu dat de koninginnenpage mij negeert en zijn antennes vooral gericht heeft op zijn rivalen hogerop. Eenmaal waagt de witbandzandoog in de buurt van de page te komen, maar verdwijnt na een schijnaanval onmiddellijk weer naar zijn eigen vertrouwde hoge punt, met dichtgeklapte vleugels, vrijwel onzichtbaar voor vijand, concurrent en vlinderaar.

Nog tweemaal vliegen de drie vlinders zonder aanwijsbare reden plotseling op en cirkelen al knokkend omhoog de blauwe lucht in. Ineens ben ik ze alle drie kwijt. De koninginnenpage keert niet terug naar het jacobskruiskruid. Zat ik toch te dichtbij? Of ziet hij mij toch als een rivaal? Ik kijk naar de bloem, waar inmiddels schaduw overheen is gevallen. Aan een uitkijkpost zonder warmte heeft een zonneminnende vlinder niets, dus gaat hij gauw op zoek naar een andere plek om op te vallen voor een passerend vrouwtje. Nu de gracieus strijdende vlinders verdwenen zijn, voel ik een stekende pijn in mijn knie en heeft het steentje meer schade aangericht dan mijn gewricht tijdens het avontuur aangaf. Een vlinder heeft meer kijk op het verstrijken van de tijd dan ik, dat is duidelijk.